

MOLIÈRE

JUOKINGOSIOS PAMAIVOS

Vertimas: Vikt. Kamantausko

**VILNIES knygyno leidinys
PLUNGĖ
1928**

PRATARMĖ

Keistas dalykas, kad žmogų išspausdina, visai nežiūrėdami jo norų. Nežinau nieko neteisingesnio ir greičiau dovanočiau bet kurį kitą prasikaltimą, kaip šį.

Ne tai, kad čia noriu apsimesti kukliuoju autorium ir dėl akies niekinti savo komediją. Aš be reikalo įžeisčiau visą Paryžių, jei jį apkaltinčiau plojus nesąmonei. Kadangi žiūrėtojai yra galutinis tos rūšies dalykų teisėjas, būtų abuoja iš mano pusės tai užginti; ir jei būčiau buvęs blogiausios nuomonės apie savo "Juokingąsias pamaivas" prieš jų pastatymą, dabar turėčiau manyti, kad jos yra šio to vertos, kadangi tiek daug žmonių drauge yra gero apie jas pasakę. Bet, kadangi didi dalis grožybių, kurios buvo jose rastos, pareina nuo veiksmo ir balso tono, man buvo svarbu, kad jos nenustotų tų papuošimų. Antra vertus, maniau, kad pasisekimas, kurį jos buvo turėjusios vaidinime, buvo užtektinai didelis, kad ten ir pasilikėtų. Buvau pasiryžęs, sakau, jas rodyti tik prie žvakių, kad neduočiau kam progos privesti priežodį, ir nenorėjau, kad jos peršoktų iš Burbonų teatro į Rūmų galeriją. Tačiau man tai nepavyko, ir turėjau nelaimės pamatyti nuo mano pjesos nuvogtą nuorašą knyginkų rankose, su klasta išgautomis privilegijomis. Veltui šaukiau: "O laikai! O papročiai!" Mane įtikino, kad reikia spausdintis ar bylinėtis. Paskutinioji gi piktybė yra dar piktesnė už pirmąją. Tad reikia pasiduoti likimui ir sutikti su tuo, ką vis tiek padarys be manęs.

Dieve mano! Koks keistas ambarasas knygą išleisti! Ir koks naujas yra autorius, kada jį pirmą kartą spausdina! Dar jei man būtų davę laiko, aš būčiau galėjęs susigraibyti ir būčiau ėmėsis visų apsaugos priemonių, kurių ponai autoriai, dabar mano kolegos, yra pratę imtis panašiais atsitikimais. Be kokio didelio pono, kurį būčiau paėmęs, nesiklausdamas, į savo veikalo globėjus ir kurio dosnumą būčiau išbandęs gerai išgražintu pavedamu laišku, būčiau pamėginęs parašyti gražią ir mokslinę prakalbą; mat, netrūktų knygų, kurios man būtų patiekusios visa, ką galima būtų pasakyti mokyto apie tragediją ir komediją, abiejų etimologiją, jų kilmę, apibrėžimą ir kitką. Būčiau irgi pakalbinęs draugus, kurie, mano pjesos rekomencijai, nebūtų atsakę nei prancūziškų nei lotyniškų eilių. Net turiu tokių, kurie būtų mane išgyrę ir graikiškai: juk yra žinoma, kad pagyrimas graikiškai knygos pradžioje yra stebuklingai pagalbūnus. Bet mane išleidžia, neduodami laiko nė susigriebti; net negaliu gauti pasakyti dviejų žodžių dėl šios komedijos tikslo. Aš

būčiau norėjęs parodyti, kad ji visur laikos doros ir leistos satyros ribose; kad geriausi dalykai gali būti pamėtojami blogų beždžionių, kurios yra vertos tik pajuokos; kad šitos kenksmingos imitacijos to, kas yra tobuliausia, yra buvusios medžiaga komedijai visais laikais; ir kad, kaip tikri mokslininkai ir tikri narsuoliai, matydami komedijos Doktorą ir Kapitoną, o teisėjai, kunigaikščiai ir karaliai, matydami Triveliną ar kurį kitą teatre išjuokiant teisėją, kunigaikštį ar karalių, dar nėra įsimanę įsižeisti, taip tikrieji prašmatnininkai neturi žęistis, kada vaidina juokinguosius, kurie blogai juos pamėgdžioja. Bet, pagaliau, kaip esu sakęs, man neduoda laiko atsikvępti, o p. de Luynes dar nori, mane rišdinti tuo pačiu greitumu: na, tiekto.

ASMENYS:

La Grange - paniekintas jaunikaitis

Du Croisy - paniekintas jaunikaitis

Gorgibus - geras miesčionis

Madelon - Gorgibus duktė

Cathos - Gorgibus seserėčia.

abidvi - juokingosios pamaivos

Marotte - juokingųjų pamaivų tarnaitė

Almanzor - juokingųjų pamaivų liokajus

Mascarille'o markizas, La Grange'o tarnas

Jodeleto vikontas, Du Croisy'o tarnas

Du nešikai

Smuikininkai. Kaimynės

Veiksmas vyksta Paryžiuje, Gorgibus name

I SCENA

La Grange, Du Croisy

DU CROISY. Ponas La Grange...

LA GRANGE. Ką?

DU CROISY. Pažiūrėk į mane, nesijuokdamas.

LA GRANGE. Na?

DU CROISY. Ką pasakysi apie mūsų vizitą? Ar tamsta esi ja labai patenkintas?

LA GRANGE. O tamstos nuomone, ar galim būt patenkinti?

DU CROISY. Tiesą sakant, ne labai.

LA GRANGE. O aš, aš prisipažinsiu, kad aš pasipiktinimu nesitveriu. Ar yra kada matęs kas, pasakyk man, kad dvi varnos iš provincijos vestųs taip didžios, kaip kad jiedvi, ir kad du jaunikiai būtų taip išniekinti, kaip kad mudu? Jos vos malonėjo paprašyt mus atsisėst. Kaip gyvas, aš nesu matęs, kad kas tiek į ausį šnibždėtųs, tiek žiovautų, tiek akis trintų ir tiek kartų klaustų "kelinta valanda?". Ar jos atsakė ką kita, kaip taip ar ne, į viską, ką sumojom joms pasakyt? Ir pagaliau, ar man nepripažinsi, kad niekas nebūtų galėjęs su mumis biauriau pasielgt, jei būtume buvę paskutiniai žmonės pasaulyj?

DU CROISY. Man rodos, kad per daug niršti dėl jų.

LA GRANGE. Aišku, nirštu, ir iki tiek, kad šito akibrokšto nedovanosiu. Aš žinau, kodėl mus taip suniekino. Prašmatnininkų raugo yra prirūgęs ne tik Paryžius, bet net ir provincija, ir šitos kvaišos, matyt, jo yra gerai prisitraukusios. Juk tai biauriausios pamaivos ir viliūgės. Aš matau, ko reikia, kad būtum gerai priimtas; ir jei man tikėsi, mes joms abiem tokį kiksą įtaisysim, kad jos ne tik pamatys savo kvailybę, bet ir savo pasaulį truputį geriau pažins.

DU CROISY. O kaip?

LA GRANGE. Aš turiu liokajų, vardu Mascarille, kurs daug kam padaro sąmojo žmogaus įspūdžio; o dabar niekas nėra taip madoj, kaip sąmojis. Tai pusgalvis, kurs yra išsimanęs didelį poną vaidint. Paprastai jis statos nemažu galantu ir poetu, ir taip niekina kitus tarnus, kad kitaip, kaip galvijais, jų ir nevadina.

DU CROISY. Na, o ką su juo žadi padaryt?

LA GRANGE. Ką žadu padaryt? Reikia... Bet pirma išėikim iš čia.

II SCENA

Gorgibus, Du Croisy, La Grange

GORGIBUS. Na, jau esat matę mano dukterėčią ir dukterį. Ar viskas gerai vyksta? Kokie yra šio apsilankymo vaisiai?

LA GRANGE. Tą galėsi tamsta geriau iš jų pačių sužinot, ne kaip iš mūsų. Mes galim pasakyt tik tiek, kad dėkojam tamstai už malonę, kurią mums suteikei, ir pasiliekam tamstos nuolankūs tarnai.

GORGIBUS. Ajai! Jie išėjo, rodos, ne visai patenkinti. Bet iš kur galėjo kilt jų nepatenkinimas? Reikia sužinot, kas čia yra. Ei!

III SCENA

Gorgibus, Marotte

MAROTTE. Ko ponui reikia?

GORGIBUS. Kur ponios?

MAROTTE. Savo kabinete.

GORGIBUS. Ką jos ten daro?

MAROTTE. Pomadą lūpoms.

GORGIBUS. Vis pomadą! Pasakyk joms, kada ateitų čia į apačią. Tos netikėlės, matyt, nori mane prie elgestystės privaryt. Aš nieko niekur daugiau ir nematau, kaip tik kiaušinių baltymus, mergystės pieną ir tūkstantį kitų galų, kurių nė žinte nepažįstu. Jos jau susidorojo, kaip čia gyvenam, mažiausia, dvylikos paršų taukus, o aviena, kurią suvartoja, savo amžių išmistų keturi bernai.

IV SCENA

Madelon, Cathos, Gorgibus

GORGIBUS. Ir išmesk tu man tiek pinigų tik tam, kad veplė būtų ištaukuota! Pasakykit man, ką padarėt tiems ponams, kad jie išėjo tokie vėsūs. Ar nebuvo liepęs priimt juos, kaip savo būsimočius vyrus?

MADELON. O kaip morėjai, mano tėve, kad sutiktume tų vyriškių nelemtą elgesį?

CATHOS. Ką gali, mano dėde, įmaningesnė mergaitė turėt bendro su jais?

GORGIBUS. O ką jūs randat jiems prikišt?

MADELON. Tai būta galantų! Ką? Pradėt kalbą iš karto nuo vedybų ir moterystės?

GORGIBUS. O nuo ko norėjot, kad pradėtų? Ar tai ne elgesys, kuriuo jūs abidvi su manim galit tik pasidžiaugt? Ar gali būt kas malonesnio už tai? Ar, siekdami susirišt su jumis šventais moterystės ryšiais, jie neparodė savo tikslų tiesumo?

MADELON. Ak! Mano tėve, taip pasakyt, kaip esi kad pasakęs, gali tiktai koks miesčionis. Man gėda girdėt tave kalbant taip: jau būtų metas ir tau praprust.

GORGIBUS. Praprust! Praprust! O aš sakau, kad moterystė yra šventas ir švėstas daiktas, ir kad jie, pradėdami nuo jos, pasielgė kaip tiesūs ir padorūs žmonės.

MADELON. Dievulėliau tu mano, kaip greit pasibaigtų romanai, jei visi žmonės būtų į tave panašūs! Kaip gražu būtų, jei Kiras iš karto vestų Mandaną, o Arontą kulverčiais sutuoktų su Klelija!

GORGIBUS. Ką ji čia man pasakoja?

MADELON. Mano tėve, štai kad ir mano pusseserė patvirtins, kad žmonės privalo susivest tik po visų kitų nuotykių. Mylimasis, kad būtų malonus, turi mokėt išreikšt gražiuosius jausmus, kalbėt lipšniai, švelniai ir aistringai, o dailindamasis turi laikytis įprastosios tvarkos. Visų pirma, jis turi pamatyt maldykloj, arba promenadoj, arba kokioj viešoj iškilmėj, asmenį, kurį įsimylės; arba pas ją turi būt nuvestas kokio nors giminaičio ar pažįstamo. Iš jos namų jis turi išeit susimąstęs ir apsiblausęs. Kurį laiką jis slepia savo meilę nuo mylimojo objekto, tuo tarpu padarydamas kelias vizitas, per kurias visados būtinai turi būt iškeltas koks galantiškas klausimas, kad susirinkusieji turėtų kuo sąmojį pamiklint. Pagaliau išaušta apsireiškimo diena; paprastai tai turi atsitikt kokio nors sodo alėjoj, kada draugija yra truputį atsitolinus; apsireiškus, mes smarkiai užpykstame, išraudonuojam ir kuriam laikui mylimąjį pavarom nuo savęs.

Paskui jis randa priemonių mums numaldyt, nejučioms pripratina prie kalbų apie savo meilę ir išgauna iš mūsų tą prisipažinimą, kur mums taip sunkiai atsieina. Po to pasipila nuotyčiai: rivaliai puola skersai kelio įsitvirtinusiai meilei, tėvai ima persekiot, iš nesusipratimų kyla pavydai, prieina prie pagrobimų ir taip toliau. Štai kaip vedamas tas reikalas švankiai. Ir tai taisyklės, be kurių tikrojoje galantybėje negalima apsieit. Bet tučtuojau užvest kalbą apie jungtuves ir iš kito galo pradėt romaną, - dar kartą, mano tėve, sakau, - taip gali padaryt tik koks vertelga, ir man širdis pyksta, tik pagalvojus apie tai.

GORGIBUS. Ką čia po kelmais girdžiu? Tai stiliaus aukštumėlis!

CATHOS. Iš tikrųjų, dėde, mano pusseserė tiesą sako. Kaip gi priimsi žmones, ničnieko nenusimanančius apie galantybę? Galiu kažin kiek, kad jie niekad nėra matę Meilės žemėlapių, ir kad Lipšnūs Laiškeliai, Smulkios Paslaugos, Galantiški Rašteliai ir Dailios Eilės jiems yra nežinomos žemės. Juk tai žymu iš visa ko: jie visai ne panašūs į žmones, apie kuriuos iš karto susidaro gera nuomonė. Ateit pirštis su visai gluotnia koja, nepakaišyta plunksnoms skrybėle, pašiurpusia galva ir švarkais be kaspinių..! Dieve mano, tai mylimieji! O prie jų apdaro šykštumo, koks šnekos sausumas! Kaip dar ir išturėjom! Beje, aš dar pastebėjau, jog ir jų perančiai buvo nežmoniškai pasiūti ir jog daugiau, kaip gero sprindžio, trūko, kad jų kelnėms pakaktų pločio.

GORGIBUS. Turbūt, jos abidvi pamišo: aš nieko negaliu suprast, ką jos čia tauška. Kotre ir tu, Magde...

MADELON. Ak! Dėl Dievo meilės, tėve, mesk tuos keistus vardus ir vadink mus žmoniškai.

GORGIBUS. Kaip, tuos keistus vardus? Ar nebuvo taip pramintos prie krikšto?

MADELON. Dieve mano, koks tamsta nešvankus! Dėl manęs, aš negaliu atsistebėt, kaip turi tokią sąmojingą, kaip aš, dukterį. Ar yra kas kalbėjęs gražiuoju stilium apie Kotrę ir Magdę? Ir ar man nepripažinsi, kad vieno iš tų vardų užtektų papiaut gražiausiajam romanui pasaulyj?

CATHOS. Tikra tiesa, dėde, tie vardai padūkusiai režia lepesnę ausį, ir Poliksenos vardas, kurį mano pusseserė yra sau išsirinkus, ir Amintos, kurį aš esu sau prisiskyrus, turi savotiško grožio, kurio tur būt, ir tamsta neneigsi.

GORGIBUS. Klausykit, aš tik tiek pasakysiu: ir nemanykit vadintis ne tais vardais, kuriuos jums davė jūsų krikšto tėvai; o dėl tų ponų, aš pažįstu jų gimines ir turtus ir

būtinai noriu, kad nusiteiktumėt už jų ištekėt. Man jau pakyrėjo laikyt jus: dviejų mergaičių globa yra truputį per sunki našta mano amžiaus žmogui.

CATHOS. Dėl savęs, mano dėde, aš galiu tik pasakyti, kad man už moterystę nėra didesnės šlykštinės.

MADELON. Leisk mums truputį atsikvėpt šitam gražiam Paryžiaus pasaulyj, į kurį esam ką tik patekusios. Duok mums atsидėjus išrutult savo romanus ir neskubink jų taip prie galo.

GORGIBUS (*sau*). Nėra ko abejot, jos yra pakvaišusios. (*Garsiai*). Dar kartą aš nieko nesuprantu, ką jūs tauškat, bet aš būsiu čia ponas; ir, kad nebereikėtų veltui burnos aušyti, jūs arba tučtuojau ištekėsit arba stosit į vienuolyną: aš tai prisiekiu.

V SCENA

Cathos, Madelon

CATHOS. Dieve mano, mano brangi, kokių meškos kailių tavo tėvas yra apsitraukęs! Koks sudiržęs jo protas! Koks jis neapšviestas!

MADELON. Ko nori, brangioji? Aš nežinau, kur ir akis padėt. Aš vos galiu įtikėt, kad aš iš tikrųjų esu jo duktė, ir esu įsitikinusi, kad išauš diena, kuri atskleis man šlovingesnę kiltį.

CATHOS. Nesistebėčiau: taip, tai būtų visai panašu; o dėl savęs, kad aš pasižiūriu į save, aš irgi...

VI SCENA

Marotte, Cathos, Madelon

MAROTTE. Atėjo liokajus ir klausia, ar jūs namie: sako, kad jo ponas nori su jumis pasimatyt.

MADELON. Kada išmoksi, žiopla, žmoniškai išsireikšt? Ar negali pasakyti, atvyko būtinas ir teiraujas, ar mes priimam.

MAROTTE. Et! Nemoku lotyniškai; pilvasopijos nesu mokiusis, kaip kad judvi, iš Didžiojo Kiro.

MADELON. Cit, begėde! Kaip drįsti? Kas šito liokajaus ponas?

MAROTTE. Jis man jį pavadino markizu de Mascarille.

MADELON. Ak! Brangioji, markizas! Gerai, nueik ir pasakyk, kad jį priimsim. Tai, be abejo, koks sąmojo žmogus, kurs yra girdėjęs kalbant apie mus.

CATHOS. Be abejo, brangioji.

MADELON. Priimkim jį geriau šitoj žemojoj salėj, kaip savo kambaryj. Bet prieš tai bent susitaisykim plaukus ir palaikykim savo vardą. Greit, atnešk mums grakštybių patarėją.

MAROTTE. Dievaž. nežinau, kas tai per sutvėrimas; kalbėkit žmoniškai, jei norit, kad suprasčiau.

CATHOS. Atnešk mums veidrodį, kvaiša; tik žiūrėk, vamplos neprikišk: dar stiklą sutepsi.

VII SCENA

Mascarille, du nešikai

MASCARILLE. Op, nešikai! Op! La, la, la, la, la, la! Šitie galvažudžiai, turbūt, norėjo mane uždaužyti, - tiek jie mane pritrunkė į sienas ir grindinį.

PIRMASIS NEŠIKAS. Po šimts pypkių! Tai todėl, kad vartai ankšti: juk pats sveikas norėjai, kad iki čia įeitume.

MASCARILLE. O ką? Norėtumėt, šunkaros, kad atstatyčiau savo plunksnų putlumą liūtingojo meto nemalonei ir savo korpėms purvą išspaudyčiau? Na, ko laukiat? Atimkit kėdę iš čia!

ANTRASIS NEŠIKAS. Užmokėk mums, ponuli.

MASCARILLE. A?

ANTRASIS NEŠIKAS. Aš sakau, atiduok mūsų užmokestį, ponuli.

MASCARILLE (*duodamas jam per antausį*). Ką, kutvėla, prašysi iš mano kilties žmogaus užmokesties?

ANTRASIS NEŠIKAS. Ar tai šitaip mokama vargdieniams? O ar tamstos kiltis mudviem pietus patieks?

MASCARILLE. Ooo! Palaukit, parodysiu jums, iš kur dantys dygsta. Dar jūs, driskiai, kabinsitės prie manęs!

PIRMASIS NEŠIKAS (*ištraukdamas lazda iš kėdės*). Na, mokėk mums greitai.

MASCARILLE. Ką?

PIRMASIS NEŠIKAS. Sakau, kad tuoj noriu gaut pinigų.

MASCARILLE. Gerai. Tu, - tu tai kalbi kaip reikiant; bet anas kutvėla nežino ką sako. Še, ar esi patenkintas?

PIRMASIS NEŠIKAS. Ne, aš dar nepatenkintas: tamsta davei mano draugui per antausį ir... (*keldamas lazda*)

MASCARILLE. Palauk, palauk! Še tau už antausį. Iš manęs viską gausi, jei tik prie manęs žmoniškai prieisi. Eikit, bet netrukus sugrįžkit manęs, - turiu dar nuvykt į Luvrą, į karaliaus atgultuves.

VIII SCENA

Marotte, Mascarille

MAROTTE. Ponios tuoj ateis, ponuli.

MASCARILLE. Tegul jos labai nesiskubina: aš esu čia patogiai įsitaisęs laukt.

MAROTTE. Štai jos.

IX SCENA

Madelon, Cathos, Mascarille, Almanzor

MASCARILLE (*nusilenkdamas*). Ponios, jūs, be abejo, būsit nustebintos, kad aš, nepažįstamas, drįsau atsilankyt: bet jūsų garsas yra ant jūsų tą nemalonumą užtraukęs. Nuopelnai mane taip galingai masina, kad aš visur paskui juos skrieju.

MADELON. Jei tamsta skrieji paskui nuopelnus, tai tamsta privalai medžiot ne mūsų žemėse.

CATHOS. Jei tamsta matai pas mus nuopelnų, tai reiškia, kad tamsta pats esij jų su savim atsinešęs.

MASCARILLE. Ak! Nesutinku su jumis. Žmonės nemeluoja, skelbdami, ko esat vertos, ir jūs pavergsit viską, kas yra galantiška Paryžiu.

MADELON. Tamstos palankumas mums yra dar didesnis už tamstos pagyras, ir mudvi su pussesere pasisaugosim rimtai nepažiūrėt į tamstos meilų saldliežuvavimą.

CATHOS. Mano miela, reiktų paprašyt svečių atsisėst.

MADELON. Almanzor!

ALMANZORAS. Ko, ponია.

MADELON. Greit atvežink mums čia pašnekesių padarynę.

MASCARILLE. Bet ar man čia joks pavojus negresia? (*Almanzoras išeina*)

CATHOS. Ko tamsta bijai?

MASCARILLE. Kad nepavogtų man širdies, kad nenustočiau laisvės. Aš čia matau dvi poras akių, kurios atrodo labai išdykusios ir lyg kad galėtų įžeist žmogaus laisvę ir pasielgt su jo siela, kaip turkas su mauru. Po šimts velnių, kaip tik prie jų prisiartini, tai jos taip ir taikos nudėt. Dievaž, jomis nepasitikiu ir leisiuos į kojas, arba duosit gerą laidą, kad jos man nieko pikto nepadarys.

MADELON. Mano brangioji, tai smagus žmogus!

CATHOS. Aš matau gerai, kad tai Amilkaras.

MADELON. Nesibijok tamsta nieko: mūsų akys nieko pikto nepadarys, ir dėl jų tamstos širdis gali būt rami.

CATHOS. Bet, dėl Dievo meilės, ponas, leiskis tamsta permaldaujamas šitos kėdės: jau ketvirtis valandos, kaip ji tiesia rankas tamstai; patenkink jos norą tamstą apkabint.

MASCARILLE (*susišukavęs ir pasitaisęs kelraikštes*). Na, ponios, ką pasakysit apie Paryžių?

MADELON. Aiman! Ką galim pasakyt? Turėtume būt išminties antipodai, jei nepripažintume, kad Paryžius yra didysis stebuklų išdynas, gerojo skonio, sąmojo ir galantybės židiny.

MASCARILLE. O aš, aš esu nuomonės, kad padoriam žmogui už Paryžiaus nėra išganymo.

CATHOS. Tai tikra tiesa.

MASCARILLE. Jame truputį per daug purvo, bet nuo jo juk yra kėdės.

MADELON. Tiesa, kėdės yra stebuklingas apginklas nuo purvyno ir darganų pažaidų.

MASCARILLE. Tamstos priimat daug svečių? Kurie sąmojo žmonės lankos pas jus?

MADELON. Deja! Mes dar pažinčių neturim; bet netrukus nestigs; mums yra ypatinga draugė, kuri yra pažadėjęs atvest visus Rinktinio Rinkinio rašytojus.

CATHOS. Ir kai kuriuos kitus, kurie irgi buvo mums pavadinti aukščiausiais sąmojo teisėjais.

MASCARILLE. Aš čia jums geriausiai patarnausiu: jie visi mane lanko; ir aš galiu, nesididžiuodamas, pasakyt, kad nėra tos dienos, kurią atsikelčiau, nematydamas penkis šešis sąmojo žmones.

MADELON. Ak! Dieve mano, mes neįmanytume, kaip tamstai ir atsidėkot, jei tamsta padarytum tą gera; nes pagaliau, ir reikia pasižint su visais tais ponais, norint patekt į sąmojo pasaulį. Nuo jų juk pareina vardas Paryžiuj, ir ar žinot, jų tarpe yra tokių, kurie vienu savo atsilankymu suteikia žinovės vardą, kada niekas kita nebūtų gelbėję. Bet, kas svarbiausia, šitokiems sąmojingiems žmonėms lankantis, sužinai aibes dalykų, kuriuos būtina turi žinot, nes juose glūdi pats sąmojų sąmojis. Šitaip sužinai kasdien galantiškąsias naujienas, sąmojinguosius susirašinėjimus proza ir eilėmis. Tuož žinai: tas ir tas yra parašęs gražiausiąją pjesą pasaulyj apie tą ir tą; tas ir tas žodžius tokiai ir tokiai melodijai; šitas madrigalą apie kokį prašmentinį, o anas eiles apie kokią neištikimybę; toks ir toks ponas vakar vakare parašė šešėilį tokiai ir

tokiai poniai, į kurią ji atrašė šį rytą, aštuntą valandą; toks ir toks autorius yra sumanęs tą ir tą parašyt; šitas gi yra prisigavęs prie trečiosios savo romano dalies, o anas atiduoda savo veikalus spaudai. Tai tokie dalykai tave iškelia draugijoj; ir jei kas viso to nežinotų, tai aš neduočiau nė skatiko už visą sąmojų, kuri galėtų turėt.

CATHOS. Iš tikrųjų, mano nuomone, tik apsijuokina žmogus, jei dedas sąmojingas ir nežino menkiausiojo ketureilio, kurs yra kasdien parašomas; ir aš, aš iš gėdos sudegčiau, jei kas mane paklaustų, ar aš esu mačius kokią naują pjesą, o aš nebūčiau jos mačius.

MASCARILLE. Tiesa, gėda nežinot pirmam viso to, kas dedas; bet neįsipilkit; aš pas jus įsteigsiu sąmojo akademiją, ir prižadu, kad Paryžiuj nebus parašytas eilėgalis, kurio jūs pirma kitų atmintinai nemokėsit. Aš, aš irgi po truputį braižau, kada noras užaina, ir jūs išgirsi, prašmatniausiuose Paryžiaus salionuose, mano darbo du šimtu dainų, tiek pat sonetų, keturis šimtus epigramų ir daugiau kaip tūkstantį madrigalų, neskaitant nei mįslių, nei portretų.

MADELON. Aš tamstai prisipažinsiu, kad mano galva yra pramušta portretams; mano išmanymu, nieko nėra taip galantiško, kaip jie.

MASCARILLE. Portretai yra sunkūs, - jiems reikia gilios dvasios: išgirsi mano parašytų, kurie jums negalės nepatikt.

CATHOS. O aš, aš baisiai myliu mįsles.

MASCARILLE. Jos išmiklina žmogaus sąmojų: dar šį rytą aš jų parašiau keturias, kurias galėsiu jums užmint.

MADELON. Madrigalai irgi nepeiktini, kada jie sumaniai parašyti.

MASCARILLE. Jiems aš ypatingai gabus; dabar pat madrigalais eiliuoju visą Rymo istoriją.

MADELON. Ak! Iš tikrųjų, tai be galo puiku. Aš užsisakysiu, mažiausia, vieną egzempliorių, jei tamstą ją išspausdinsi.

MASCARILLE. Prižadu jums po vieną dailiai įrištą; visa tai, žinoma, yra žemiau mano kilties; bet aš tai darau tiktai tam, kad knygininkai turėtų uždarbio. Antra vertus, aš ir neatsismuščiau nuo jų.

MADELON. Turbūt labai malonu pamatyt save spaudoj?

MASCARILLE. Be abejo. Beje, pasakysiu jums impromptu, kurią sugalvojau vakar viešėdamas pas vieną savo pažįstamą kunigaikštienę; mat esu padūkusiai joms gabus.

CATHOS. Impromptinės eilės yra tikriausias sąmojo įrodymas.

MASCARILLE. Tai klausykit.

MADELON. Klausom, atsidėjusios.

MASCARILLE.

Ak! ak! kol aš jautriau nebudėjau?

Man į tamstą ramiai vypsant,

Tamstos akys capt man širdį ir pagrobė.

Tverkit vagį! Tverkit vagį! Tverkit vagį!

CATHOS. Ak! Dievulėliau, tu mano! Tai galantiškai išsižosta!

MASCARILLE. Viskas, ką aš darau, atrodo lengva; pedantu neatsiduoda.

MADELON. Nuo to tamstai toliau, kaip nuo dangaus į žemę.

MASCARILLE. Ar pastebėjot pradinį *ak! ak!* Tas tai nepaprasta, *ak! ak!* tarsi žmogus staiga kniostelėjęs, *ak! ak!* tarsi nustebęs *ak! ak!*

MADELON. Taigi, ir man tas *ak! ak!* yra puikus.

MASCARILLE. Bet ant pažiūros tai niekis.

CATHOS. Ak! Dieve mano! Ką tamsta sakai? Tai tokie dalykai, kurie negali būt perbranginti.

MADELON. Be abejo; ir aš labiau norėčiau parašyt šitą *ak! ak!* kaip epišką poemą.

MASCARILLE. Dievaži, jūsų skonis geras.

MADELON. Et! Ne visai peiktinas.

MASCARILLE. O ar nesigėrit ir *kol aš jautriau nebudėjau? kol aš jautriau nebudėjau*, arba, kitaip sakant, *kol aš nesisergėjau, kol aš jautriau nebudėjau? Man į tamstą ramiai vypsant, man*, nekaltai, be pikto, kaip nelaimingam avinui, *į tamstą ramiai vypsant*, tai yra, į tamstą ramiai žvelgiant, stebintis, domintis, *tamstos akys capt...* Kaip jums patinka šitas žodis? Ar jis negerai parinktas?

CATHOS. Puikiai.

MASCARILLE. *Capt*, iš pasalų, tarsi katė pelę: *capt*.

MADELON. Ir negalėtų būt geriau.

MASCARILLE. *Man širdį ir pagrobė*, pagavo, parovė.

Tverkit vagį, tverkit vagį, tverkit vagį!

Ar nepasakytumėt, kad tai žmogus vejas ir šaukia paskui vagį, norėdamas jį sustabdyt?

Tverkit vagį, tverkit vagį, tverkit vagį!

MADELON. Tiesa, tai sąmojinga ir galantiška.

MASCARILLE. Aš jums padainuosiu melodiją, kurią parašiau toms eilėms.

CATHOS. Tamsta ir muzikos esi mokėsis?

MASCARILLE. Ar aš? Aptol Dieve!

CATHOS. Tai kaip?

MASCARILLE. Kilties žmonės viską moka, niekad nieko ir nesimokę.

MADELON. Tai tiesa, mano miela.

MASCARILLE. Klausykit, ar patiks jums gaida. (*Atsikrenkščia*). *La, la, la, la, la.* Žvarbieji orai yra pasiutusiai įveikę mano balso gležnumą; bet tiek tos, - dainuosiu, kaip galiu.

(*Dainuoja*).

Ak! Ak! Kol aš jautriau...

CATHOS. Ak! Kiek aistros glūdi toj gaidoj! Nuo jos širdis salte sąla.

MADELON. Joj yra ir chromatikos.

MASCARILLE. Ar negerai išreikšta mintis dainoj? *Tverkit vagj!*.. O paskui, tarsi kas labai garsiai šaukia: *Tverkit vagj!* Ir iš karto, kaip uždusęs žmogus: *Tverkit vagj!*

MADELON. Tai ką reiškia išmanyti daiktų švankumą, jų tikrąjį švankumą, švankumų švankumą. Viskas stebuklinga, tikėk tamsta man; mane žavėte žavu ir melodija ir žodžiai.

CATHOS. Aš, kaip gyva, nesu mačius tokios galios.

MASCARILLE. Viskas, ką darau, man kaip iš medijono eina: man niekad nereikia labai stengtis.

MADELON. Gamta yra su tamsta pasielgus, kaip tikra motina: tamsta esi jos lepūnėlis.

MASCARILLE. O kaip leidžiat laiką, ponios?

CATHOS. Ne kažin kaip.

MADELON. Iki šiolei esam gyvenusios baisiam linksmybių pasninke.

MASCARILLE. Aš galėčiau nuvest jus vieną šių dienų į teatrą, jei norėtumėt; bus vaidinamas naujas veikalas, kurį man būtų labai malonu pamatyti drauge su jumis.

MADELON. Eitume su mielu noru.

MASCARILLE. Bet, kada būsim teatre, prašysiu jus plot, kaip reikiant; nes aš esu pasižadėjęs paremti tą veikalą. Jo autorius buvo dar kartą užėjęs prašyti manęs. Čia, mat, yra toks paprotys, kad pas mus, kilties žmones, ateina autoriai savo naujų veikalų skaityti, kad mes, radę juos gražius, paskui išgirtume ir išgarsintume; ir aš palieku jums manyti, ar publika drįsta priešintis, kada mes tariam savo žodį. Aš, aš labai stoviu prie savo žodžio; ir kada pasižadu kokiam poetui, visados šaukiu: "Tai gražumėlis!" dar ir žvakių nesužiebus.

MADOLON. Nesakykit, ir puikus tas Paryžius; jame kasdien atsitinka aibės dalykų, kurių provinivijoj nė žinote nežinotum, nors ir sąmojingiausias būtum.

CATHOS. Gana: perspėtos atliksim savo pareigą ir šauksim, kaip reikiant, iki tik mums pasakys.

MASCARILLE. Gal apsirinku; bet man rodos, kad tamsta esi komediją parašius.

MADOLON. Et! Gal ir esu.

MASCARILLE. A! Po šimts pypkių, turim ją pamatyt. Tarp mūsų kalbant, ir aš esu komediją parašęs, kurią noriu pastatydint.

CATHOS. O kuriems vaidiloms atiduosi ją tamsta?

MASCARILLE. Gražus klausimas! Žinoma, didiesiems. Tik jie moka tokių dalykų vertybę aikštėn iškelt: kiti - tikri neišmanėliai, kurie vienaip kalba ir deklamuoja; jie nemoka griaute išgriaut eilių ir stabtelt gražiosiose vietose, o, jei vaidila nestabtels ir neduos suprast, kur reikia plot, kaip pažinsi, kur gražiosios eilės?

CATHOS. A, iš tikrųjų, galima parodyt klausytojams veikalo grožybes; visi dalykai juk yra tik iki tiek vertingi, iki kiek jų vertingumas yra aikštėn iškeltas.

MASCARILLE. Kaip jums patinka mano raiščiai? Ar sudera su švarku?

CATHOS. Kur gi ne?

MASCARILLE. Jų kaspiniai yra gerai parinkti?

MADOLON. Pasiutusiai gerai. Tai tikras Perdrigeonas.

MASCARILLE. Kokios jūs nuomonės apie mano kelraikštes?

MADOLON. Jos puikios.

MASCARILLE. Aš bent galiu pasididžiuot, kad jos visą ketvirtį didesnės už paprastąsias.

MADOLON. Turiu prisipažint, kad, kaip gyva, nesu mačius taip aukštai iškeltos apdaro elegancijos.

MASCARILLE. Prikiškite uoslę prie šitų pirštinių.

MADOLON. Jos baisiai gardžiai kvepia.

CATHOS. Aš niekad nekvėpinau geriau sutaisytų kvepalų.

MASCARILLE. O šitas kvapas? *(Duoda pakvėpint savo perūkios pudruotus plaukus).*

MADOLON. Visiškai pritinka kilties žmogui; labai maloniai nosį trina.

MASCARILLE. Jūs man nieko nesakot apie mano plunksnas: kaip jos jums patinka?

CATHOS. Jos baisiai gražios.

MASCARILLE. Ar žinot, kad kiekvienas mažmožis yra man atsiėjęs po vieną louis d'or? Aš, aš turiu tikrą maniją nešiot tik kas yra geriausia.

MADELON. Tikėk tamsta man, mes abudu turim daug bendro. Man irgi viskas, ką nešioju, yra didelė opa: iki kojinių nieko negaliu pakęst, kas nėra gera.

MASCARILLE (*ūmai sušukdamas*). Ai, ai, ai, pamažu! Kad aš neprasmegčiau, ponios, taip negalima; aš turiu nusiskųst jumis; tai ne tiesu.

CATHOS. Kas yra? Kas tamstai?

MASCARILLE. Ką abidvi prieš mano širdį iš karto? Užpult mane iš dešinės ir iš kairės? Ak! Tai priešinga visam žmoniškumui: kova ne lygi, ir aš šauksiuos pagalbos.

CATHOS. Reikia pripažint, kad jis ypatingu būdu viską išreiškia.

MADELON. Jo sąmojis yra tikrai pasigėrėtinas.

CATHOS. Tamsta jauti daugiau baimės, nekaip yra iš tikrųjų pavojaus: tamstos širdis šaukia, dar nė nepradėjus jos lupt.

MASCARILLE. Kaipgi! Ji jau nulupta nuo galvos iki kojų.

X SCENA

Cathos, Madelon, Mascarille, Marotte

MAROTTE. Ponia, su tamsta nori pasimatyt.

MADELON. Kas?

MAROTTE. Vikontas de Jodelet.

MASCARILLE. Vikontas de Jodelet?

MAROTTE. Taip, ponas.

CATHOS. Ar tamsta jį pažįsti?

MASCARILLE. Tai mano visų geriausias draugas.

MADELON. Greit, paprašyk jį šičia.

MASCARILLE. Jau kažin kiek laiko, kaip mes esam nesimatę, ir aš be galo džiaugiuos, kad jį čia susieisiu.

CATHOS. Štai jis.

XI SCENA

Cathos, Madelon, Mascarille, Jodelet, Marotte, Almanzor

MASCARILLE. Ak! Vikonte!

JODELET (*Jie pasibučiuoja*). Ak! Markize!

MASCARILLE. Kaip džiaugiuos tave sutikęs.

JODELET. Kiek džiaugsmo jaučiu, matydamas tave čia.

MASCARILLE. Tai pabučiuok mane dar kartą, meldžiu tave.

MADELON (*į Cathos*). Mano gerų geroji, garsėjam; štai mus diduomenė pradeda lankyt.

MASCARILLE. Leiskit man, ponios, pristatyt šitą poną; žodį duodu, jis yra vertas pažint.

JODELET. Privalu ateit duoklės jums atiduot: jūsų žavingumas išieško savo poniškas teises iš visų.

MADELON. Tamsta privedi savo mandagumą iki kraščiausiųjų ribų.

CATHOS. Šita diena turi būt pažymėta mūsų dienynuose, kaipo laiminga diena.

MADELON (*į Almanzorą*). Na, vaike, ar visados reiks sakyti? Ar nematai, kad reikalingas kėdės priedėlis?

MASCARILLE. Nesistebėkit, matydamos vikontą šitokį: jo veidas yra taip išblyškęs todėl, kad jis yra tik ką iš ligos pakilęs.

JODELET. Tai dvaro budynių ir karo vargų vaisius.

MASCARILLE. Ar žinot, ponios, kad vikonte matot vieną iš narsiausių šio amžiaus žmonių. Tai drąsuolis, kokių reta.

JODELET. Ir tamsta, markize, tuo atžvilgiu toli neatsilieki; mes žinom, ką tamsta gali padaryt.

MASCARILLE. Tiesa, abudu esam matę vienas kitą, kur reikiant.

JODELET. Ir ten, kur buvo gerai karšta.

MASCARILLE (*žiūrėdamas į Cathos ir Madelon*). Taigi, bet ne taip karšta, kaip šičia. Ai, ai, ai!

JODELET. Mes susipažinom kariuomenėj; pirmą kartą, kaip pasimatëm, jis vadovavo raitelių pulkui Maltos galerose.

MASCARILLE. Tiesa. Bet tamsta visgi buvai anksčiau už mane stojęs tarnauti; ir aš atsimenu, kad dar tebebuvau tik karininku, kada tamsta jau vadovavai porai tūkstančių raitelių.

JODELET. Puikus dalykas karas; bet, dievaž, šiandien dvaras per menkai atsilygina išstarnavusiems žmonėms.

MASCARILLE. Tai todėl aš ir noriu pakabinti kardą į gembę.

CATHOS. O man, man padūkusiai tinka karo žmonės.

MADOLON. Man irgi, bet man drąsą turi praskiest sąmojis.

MASCARILLE. Atsimeni, vikonte, tą delčią, kurią atmušėm nuo priešo per Arraso apgulimą?

JODELET. Kokią delčią? Tai buvo visa pilnatis.

MASCARILLE. Tiesa.

JODELET. Ne be reikalo atsimenu: juk tenai buvau granata į koją sužeistas. Nuo žaizdos ir dabar tebenešioju ženklą. Pačiupinėkit, meldžiamosios; pajusit, koks tai buvo smūgis.

CATHOS. Tiesa, randas ne mažas.

MASCARILLE. Duokit šė ranką ir pačiupinėkit va čia, pakaušįj. Ar apčiuopėt?

MADOLON. Ap. Aš kain ką jaučiu.

MASCARILLE. Tai muškietos šūvis, kurį gavau per paskutinę kampaniją.

JODELET (*atidengdamas krūtinę*). O čia kitas šūvis, kursm ane kiaurai perėjo per Gravelinų puolimą.

MASCARILLE. Tai garbingi ženklai, kurie parodo, kuo esam.

CATHOS. Mes ir taip neabejojam.

MASCARILLE. Vikonte, gal turi savo karietą.

JODELET. Kodėl?

MASCARILLE. Išvežtume šitas ponias į užmiestį ir joms pakeltume kokį prašmentinėlį.

MADOLON. Šiandien negalėtume važiuot.

MASCARILLE. Tad parsigaukim smuikininkų.

JODELET. Dievaž, tai geras sumanymas.

MADOLON. Tam tai ir mes pritariam: bet tada būtų reikalingas draugijos papildymas.

MASCARILLE. E! Champagne, Picard, Bourrguignon, Casquaret, Basque, La Verdure, Lorrain, Provençal, La Violette! Kad tuos liokajus giltinę parautų! Tur būt,

nė vieno kito pono tarnai visoje Prancūzijoje nėra taip išpaikę, kaip kad mano. Tie nenaudėliai visados mane vieną palieka.

MADOLON. Almanzor, pasakyk pono žmonėms, kad nueitų smuikininkų ir pakviest tuos ponus ir ponias, žinai, iš kaimynystės mūsų baltiaus tyrumoms apgyvendyt.

(Almanzoras išeina).

MASCARILLE. Vikonte, kokios esi nuomonės apie šitas akis?

JODELET. O pats sveikas, kokios?

MASCARILLE. Man rodo, kad iš čia vargiai išsinešim kailius sveikus. Aš jau jaučiu keistus virpulius - mano širdis vos tik ant siūlo laikos.

MADOLON. Kaip paprastai, kaip maloniai jis viską nusako!

CATHOS. Tiesa, jis yra pasiutusiai išlaidus sąmojo.

MASCARILLE. Parodyt, kad aš nuo širdies kalbu, aš tučtuojau improvizuosiu apie tai impromptu. *(Mąsto).*

CATHOS. Ak, su karšta širdim meldžiu tamstą suimprovizuot ką ir mums.

JODELET. Aš irgi norėčiau ką nors suimprovizuot, bet esu tiek kraujo per savo paskutinę ligą nustojęs, kad visai neišgaliu.

MASCARILLE. Kas gi čia per galas? Aš visados gerai sugalvoju pirmąją eilutę, tik paskui su kitoms įžūvu. Dabar tai truputį per skubu; aš jums suimprovizuosiu gražutėlę impromptu, kada galėsiu labiau tam atsidėt.

JODELET. Jis sąmojingas, kaip pats nelabasis.

MADOLON. Ir galantiškas, ir guvus.

MASCARILLE. Vikonte, pasakyk man, ar seniai matei kontesą?

JODELET. Jau bus daugiau, kaip trys savaitės.

MASCARILLE. Ar žinai, šįryt pas mane buvo atėjęs kunigaikštis ir norėjo išsivest medžiot briedžių?

MADOLON. Štai ateina mūsų draugės.

XII SCENA

**Lucille, Cèlimène, Cathos, Madelon, Mascarille, Jodelet, Marotte, Almanzor,
Smuikininkai**

MADELON. Dieve mano, brangiosios, dovanokit mums. Šitie ponai yra išsimanę mūsų kojas pasparnint, ir mes esam pakvietusios jus mūsų draugijos tuštumoms papildyt.

LUCILLE. Už tai mes jums dėkojam.

MASCARILLE. Čia balius yra tik greitoms surengtas; bet šioms dienoms pakelsim jums balių, kaip reikiant. Ar jau yra smuikininkai atėję?

ALMANZORAS. Yra, ponas: štai jie.

CATHOS. Na, tai stokit į vietas.

MASCARILLE (*šokdamas vienas, kaip kokia preliudija*). La, la, la, la, la, la, la, la.

MADELON. Koks elegantiškas jo liemu!

CATHOS. Ir kaip dailiai jis šoka!

MASCARILLE (*išvesdamas Madelon šokt*). Mano laisvė šoks kurantą drauge su mano kojom. Į taktą smuikininkai, į taktą. Ak! Kokie neišmanėliai! Su tokiu griežimu jie tik gadina šokį. Griežkit į taktą, kad jus kur! La, la, la, la, la, la, la, la. Tvirtai, svirpliai.

JODELET (*šokdamas paskui*). Op, nesiskubinkit taip: aš esu tik ką iš ligos atsikėlęs.

XIII SCENA

**Du Croisy, La Grange, Cathos, Madelon, Lucille, Cèlimène, Jodelet, Mascarille,
Marotte, Smuikininkai**

LA GRANGE (*su lazda rankoj*). Ak! Ak! Nenaudėliai, ką čia darot? Jau trys valandos, kaip jūsų visur ieškom.

MASCARILLE (*pajutęs mušant*). Ai! Ai! Ai! Nesakė, kad bus pylos.

JODELET. Ai! Ai! Ai!

LA GRANGE. Še tau už tai, niekše, kad norėjai ponu pasistatyt.).

DU CROISY. Štai kas išmokys jus save pažint. (*Jie išeina*).

XIV SCENA

Cathos, Madelon, Lucille, Cèlimène, Mascarille, Jodelet, Marotte, Smuikininkai

MADELON. Ką tai reiškia?

JODELET. Et, čia tik tokios lažybos.

CATHOS. Ką? Duotis mušamiems šitaip?

MASCARILLE. Dieve mano, aš tyčia nekreipiau dėmesio, nes esu ūmus ir būčiau baisiai perširdęs.

MADELON. Negirdoms nuleist tokią užgaulę mūsų akyse!

MASCARILLE. Tai niekis: geriau šokim toliau. Mes seniai pasižįstam: tarp bičiulių juk neįsižeisi dėl kokio nieko.

XV SCENA

Du Croisy, La Grange, Madelon, Cathos, Cèlimène, Lucille, Mascarille, Jodelet, Marotte, Smuikininkai

LA GRANGE. Dievaž, nenaudėliai, nesijuoksit iš mūsų. Eikškit, jūs kiti. (Trys ar keturi spadesenai įeina).

MADELON. Kaip drįstat įsiveržt į mūsų namus ir drumst mūsų ramybę?

DU CROISY. Kaip, ponios, galim pakęst, kad mūsų liokajus priimtumėt geriau už mus pačius, kad jie ateitų dailintis prie jūsų, su skriauda mums, ir kad jums keltų balių?

MADELON. Jūsų liokajai?

LA GRANGE. Taip, mūsų liokajai: ar gražu, ar padoru taip juos paikinti?

MADELON. O Dieve, kokia begėdystė!

LA GRANGE. Bet jie nesinaudos mūsų rūbais ir jais prieš jus nesigrožaus; jei norit juos mylėt, dievaž, galėsit mylėt už jų gražias akis. Greit, išvilkit juos.

JODELET. Sudiev, mūsų puikybė.

MASCARILLE. Štai žlugo markizystė su vikontyste.

DU CROISY. A! A! Nenaudėliai, jūs drįsot su mumis varžytis. Palaukit, paieškosit kitur kuo įsiteikt savo gražuolėms.

LA GRANGE. Tai per akis mus pamainyt ir dar su mūsų pačiais rūbais.

MASCARILLE. O laimė, kokia tu atmaini!

DU CROISY. Greit, išvilkit juos iki mažiausio daiktelio.

LA GRANGE. Greit, išneškit visus šituos drabužius. Dabar, ponios, su tokiais, kokie jie dabar, galit toliau myluotis, kiek tinkamos: mes jums paliekam tam visišką laisvę ir mudu su ponu prisiekiam, kad nė trupučio nepavydėsime.

CATHOS. Ak! Koks akibrokštas!

MADELON. Aš sudegsiu iš gėdos.

VIENAS SMUIKININKŲ (*į Mascarille*). Kas čia pasidarė? Kas mums užmokės?

MASCARILLE. Klauskit poną vikontą.

VIENAS SMUIKININKŲ (*į Jodelet*). Tai kas mums atlygins?

JODELET. Klauskit poną markizą.

XVI SCENA

Gorgibus, Madelon, Cathos, Jodelet, Mascarille, Smuikininkai

GORGIBUS. Ak! Nenaudėlės, į gražią istoriją mane įvėlėt, kaip regiu! Puikių dalykų man pripasakojo aniedu ponai, išeidami.

MADELON. Ak! Mano tėve, gavom baisų akibrokštą.

GORGIBUS. Taigi, bet jūs pačios esat kaltos bjaurybės. Kam reikėjo įžeist juos? Ir tai aš, vis aš, turiu visą gėdą pakelt.

MADELON. Ak! Prisiekiu, kad atkeršysiu, ar mirsiu. O jūs, valkatos, kaip drįstat dar čia liktis po savo šunybės?

MASCARILLE. Elgtis šitaip su markizu! Štai koks pasaulis! Dėl mažiausio nuopuolio mus paniekina tie, kurie apie mus pirma labiausiai rūpavo. Eime, drauguži, eime laimės ieškot kitur; matau, kad čia myli tuščią išorę ir kad visai nežiūri plikos vertybės.

XVII SCENA

Cathos, Madelon, Cathos, Smuikininkai

VIENAS SMUIKININKŲ. Ponas, mes laukiam, kad tamsta atlygintum už tai, ką esam čia groję.

GORGIBUS (*mušdamas juos*). Taip, taip, aš atlyginsiu jums, ir štai pinigai, kuriais mokėsiu. O jus, nutrūkėles, nežinau, kodėl ir jus tuo pačiu nepavaišinsiu. Dabar visi apie mus liežuvius laidys ir pajuokyje turės, - štai prie ko privedė jūsų maivymasis. Eikit, pasislėpkit, bjaurybės; eikit, pasislėpkit amžinai. (*Vienas*). O jūs, kurie esat jų kvailybės priežastis: tušti tauškalai, nesveikos tinginių pramogos, romanai, eilės, dainos, sonetai ir kiti galai - trauk jus devyni velniai.

Galas